

Etapa 58. Ourense a Oseira.

Etapa feta pel camí de Santiago, tot i que em quedaven molts dubtes, ja que, torno a tenir problemes amb les llagues del peu dret. He tingut llagues a la primera capa de la pell i ara, ja m'estan sortint a la segona capa, suposo que passarà el mateix que la primera vegada a Alacant. El camí es una combinació de petites carreteres i camins en bon estat i d'altres plens de pedres, sort que tinc els pals per aguantar l'equilibri. El terreny és un petit trencacames, destaca tant la pujada que trobo a la sortida, com la que porta a Oseira.

Tinc una barreja de sentiments al arribar al monestir, alegria perquè és preciós però també tristesa per veure l'estat en que es troba, un monument com aquest (el més gran d'Espanya) es molt trist que estigui tant abandonat. Tot i així, és espectacular, amb les seves grans sales, patis etc, ressaltant el seu estil, tant de les arcades, tant les planes com les arquejades, els relleus, les pintures, les bodegues, etc.

L'alberg es troba a Lucas de Oseria, allà hi ha un col·laborador belga que hi porta anant més de sis anys i no hi falla mai, ell ha ajudat a arreglar les instal·lacions de l'alberg, la veritat és una gran persona. L'alberg està situat, en una nau annexa al Monasteri, dormir en aquest lloc ha estat espectacular, sobre tot per la gran quantitat de persones que hi havia al refugi (30 persones) després que arribessin un gran grup de portuguesos, que a més, venen amb un camió de suport i una ambulància amb massatgista, apart dels portuguesos hi havien 2 grups de 3 espanyols, 6 portuguesos més i un català, jo. Després de la visita la majoria vam anar a una missa oficiada per 9 monjos religiosos, va ser missa cantada, tot i que la majoria de la missa, no vaig entendre res ...

Etapa 59. Santiago de Compostela a Arzua.

Etapa de 39 quilòmetres. Avui el dia no acompanya, des de molt abans de començar a caminar, que cauen gotetes petites i empipadores. Quan surto a les 6, s'intensifica una mica la pluja i així esta tot el matí fins a la 1 del mig dia. Des de primera hora, comencen a entrar pelegrins a Santiago, pel camí em trobo amb grups molt amplis de peregrins, diria que al llarg del matí, m'he trobat amb milers de persones, uns arriben fins a Santiago i els altres encara faran parada una altra nit, crec que es per que demà es Sant Santiago, la ciutat està plena, es una passada. Deixant de banda la pluja, agafo un ritme molt suau, que espero mantenir uns quants dies més, espero que no en passi factura, tenia pensat descansar un dia a Santiago però al final no descansaré, pot ser més endavant. Pel camí, Continuem amb els castanyers, el camps de blat de moro, algunes vinyes de raïm i els camps de cereals, sempre acompanyat dels boscos de pins i sureres. Una forta abraçada i un gran petó per a tothom

Etapa 60. Arzua a Miraz.

Etapa de 46 quilometres. Etapa mixta, la primera part fins a Sobrados dels montes, feta per carreteres locals, tot i així, em trobo a molts peregrins que es dirigeixen cap a Santiago, en aquest tram continuem amb la mateixa vistositat d'aquest últims dies a part de veure molts eucaliptos, molt característic de Galícia. A la sortida del poble hi ha el llac protegit d'aus, la veritat és que me l'esperava més gran. Continuo pel camí de Santiago fins al punt d'arribada, em vaig trobant peregrins que em pregunten si m'he equivocat, ja que vaig en sentit contrari. Destacar que pel camí em trobo a una persona que s'interessa i em pregunta que faig i a on vaig, al contestar-li resulta que és psicòleg, que esta buscant que fer amb la seva vida, em comenta que s'ha adonat que amb poques coses realment podem ser feliços, la veritat és que

jo també ho he apres amb aquest projecte que duc a terme. Quedem que em trucarà al setembre per saber si he superat el repte. Està molt agraït de poder parlar amb mi i amb desitja molta sort per la resta del camí i a la meua vida en general. L'altre sorpresa la tinc a l'alberg, on conec a un matrimoni d'Andorra, en Martí i la Marina, tot i que resulta ser, que ella és de Calella i que tenim amistats en comú com en R. Millas, M. Barrera, M. Campeny entre d'altres. El món és molt petit.

Etapa 61. Miraz a Vilalba

Etapa de 37 quilometres. Etapa tranquil·la, la única dificultat la tinc en els 10 primers quilometres per dins el bosc que hi ha prop de l'alberg, ja que he de buscar les caragoles al revés, aquest inconvenient dificulta molt el camí. A partir d'aquí agafo la carretera que em porta a Bamonde i continuo direcció a Vilalba, una ciutat que m'ha sorprès gratament, es bastant bonica estructuralment, actualment està ple de estiuejants i turistes. Tot el matí ha estat ennuvolat caient una fina pluja, tot i que no te res a veure a la fa dos dies. Una opinió a tenir en compta: Crec que el Camí de Santiago s'ha de plantejar sobre tot dues coses: per un costat les cruïlles i creuaments de carreteres, ja que els caminants estan masses vegades creuant la carretera i moltes vegades les senyals de pass els fan passar per la dreta de la carretera amb el perill que comporta. L'altre si mes No, és molt curiosa o sorprenent, crec que el Camí de Santiago s'hauria de dir Camí a Santiago, m'explico, per la meua part en els albergues municipals de Galícia no tinc cap prioritat, soc el que menys prioritat té a l'ora d'allotjar-me ja que vaig en sentit contrari, tot i que vaig entrar a Santiago per la Ruta de la Plata, tal com em van deixar clar a la Oficina d'atenció al Pelegrí, per això sempre he anat a albergs privats, crec que es uns injustícia, sobre tot per que en la mateixa ruta de la Plata, des de Galícia posen traves a millorar la seva projecció, ja que comenten que perdria el seu esperit peregrí, i crec que es a Galícia que tot esta enfocat massivament de cara el turisme.

Etapa 62. Vilalba a Lorenzana

Etapa de 46 quilometres. El dia sembla que es presenta igual que ahir, esta totalment en nuvolat, però finalment aguanta sense ploure fins a Mondonedo, a partir d'aquesta població fins a la arribada (8 qms) despunta una mica el sol, per sortir finalment a la tarda. El trajecte es un continuo pujar i baixar per la l'orografia del terreny, és a partir dels últims 8 quilometres que em porten a Mondonyedo al abandonar la serra de Lorenzana que trobo una baixada, que fins i tot es fa pesada, sobre tot pel meu peu. A partir d'aquí només queda una pujada de 3 quilometres i una baixada de 4 quilometres. La ciutat de Mondonyedo es per venir al menys un dia per visitar-lo, m'ha donat la sensació que és prou bonica. En quant al paisatge, destacar que comencen els petits horts amb tota classe de verdures, a més,, l'ambient paisatgístic és més del mateix de dies enrere, només destacaria la gran quantitat de vaques pasturant, que es troben per aquests indrets.

País de una gran producció de llet. Demà tornaré a contemplar el mar, com a mariner que soc, ja tinc ganes de tornar-lo a veure, porto 37 dies sense contemplar el mar, mes d'una vegada me l'he imaginat al horitzó de moltes muntanyes, sobre tot al matí quan comença a despuntar

el dia, i me n'adono que no es real, demà podré sentir i escoltar el anar i venir de les onades,
l'aroma a mar.